

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► B ► C1 **ROZPORZĄDZENIE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) NR 469/2014**
z dnia 16 kwietnia 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2157/1999 w sprawie uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (EBC/1999/4)

(EBC/2014/18) ◀

(Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 51)

sprostowane przez:

► C1 Sprostowanie, Dz.U. L 267 z 6.9.2014, s. 27 (469/2014)

▼B▼C1**ROZPORZĄDZENIE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) NR 469/2014****z dnia 16 kwietnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2157/1999 w sprawie uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (EBC/1999/4)***(EBC/2014/18)*

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 132 ust. 3,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 34 ust. 3 i art. 19 ust. 1,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2532/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji ⁽¹⁾, w szczególności art. 6 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Bank Centralny (EBC) stosuje rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (WE) nr 2157/1999 (EBC/1999/4) ⁽²⁾ do nakładania sankcji w ramach dziedzin podlegających jego kompetencji, w tym w szczególności w odniesieniu do implementacji polityki pieniężnej Unii, prowadzenia systemów płatności oraz zbierania informacji statystycznych.
- (2) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽³⁾ upoważnia EBC do nakładania na nadzorowane przez EBC instytucje kredytowe administracyjnych sankcji finansowych — w przypadku naruszenia przez te instytucje wymogów wynikających z mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii, oraz sankcji — w przypadku naruszenia rozporządzeń lub decyzji EBC.
- (3) EBC przyjął rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 (EBC/2014/17) ⁽⁴⁾, które doprecyzowuje procedury dotyczące wykonywania przez EBC, właściwe organy krajowe oraz wyznaczone organy krajowe zadań nadzorczych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1024/2013. Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 (EBC/2014/17) zawiera postanowienia dotyczące procedury nakładania sankcji administracyjnych przez EBC i właściwe organy krajowe w dziedzinie nadzoru.

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 4.⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2157/1999 z dnia 23 września 1999 r. dotyczące uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (EBC/1999/4) (Dz.U. L 264 z 12.10.1999, s. 21).⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17). Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

▼ **C1**

- (4) W celu ustanowienia spójnych zasad w zakresie nakładania sankcji przez EBC w ramach wykonywania zadań nadzorczych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 i rozporządzenia (UE) nr 468/2014 (EBC/2014/17) EBC przyjął zalecenie EBC/2014/19 ⁽¹⁾.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 2157/1999 powinno zostać doprecyzowane poprzez stwierdzenie, że ma ono zastosowanie wyłącznie do nakładania przez EBC sankcji w ramach wykonywania zadań banku centralnego niedotyczących nadzoru, natomiast do nakładania przez EBC sankcji administracyjnych w ramach wykonywania zadań nadzorczych stosuje się rozporządzenie (UE) nr 468/2014 (EBC/2014/17).
- (6) Doprecyzowując zasady proceduralne mające zastosowanie do wszczęcia i prowadzenia postępowania w sprawie naruszenia, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2532/98, EBC powinno brać pod uwagę stopień dotkliwości przewidywanej sankcji.
- (7) Rozporządzenie (WE) nr 2157/1999 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany

W rozporządzeniu (WE) nr 2157/1999 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 1 dodaje się nowy art. 1a w brzmieniu:

„Artykuł 1a

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się wyłącznie do sankcji nakładanych przez EBC w ramach wykonywania zadań banku centralnego niedotyczących nadzoru. Rozporządzenia nie stosuje się do sankcji administracyjnych nakładanych przez EBC w ramach wykonywania zadań nadzorczych.”;

- 2) po art. 1a dodaje się nowy art. 1b w brzmieniu:

„Artykuł 1b

Niezależna jednostka dochodzeniowa

1. Na potrzeby podejmowania decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia zgodnie z art. 2 oraz wykonywania uprawnień określonych w art. 3 EBC ustanawia wewnętrzną niezależną jednostkę dochodzeniową (zwaną dalej »jednostką dochodzeniową«), złożoną z funkcjonariuszy dochodzeniowych, którzy wykonują funkcje dochodzeniowe niezależnie od Zarządu i Rady Prezesów i nie biorą udziału w posiedzeniach Zarządu i Rady Prezesów.

⁽¹⁾ Zalecenie EBC/2014/19 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2532/98 dotyczące uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (Dz.U. C 144 z 14.5.2014, s. 2).

▼ C1

2. Jeżeli EBC stwierdzi, że istnieją podstawy, aby przypuszczać, że dochodzi lub doszło do popełnienia jednego lub większej ilości naruszeń, sprawę przedkłada się Zarządowi.

3. Jeżeli Zarząd uzna, że mająca zastosowanie sankcja może przekroczyć próg określony w art. 10 ust. 1, nie stosuje procedury uproszczonej określonej w art. 10 i przekazuje sprawę jednostce dochodzeniowej. Jednostka dochodzeniowa podejmuje decyzję w przedmiocie wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia.

4. Zawarte w art. 2–4, art. 5 ust. 1–3 i art. 6 odniesienia do EBC należy rozumieć jako odniesienia do jednostki dochodzeniowej EBC lub — jeżeli zastosowanie ma procedura uproszczona określona w art. 10 — jako odniesienia do Zarządu.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie ograniczają właściwości odpowiedniego krajowego banku centralnego do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia oraz prowadzenia dochodzenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

3) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie tych samych faktów można wszcząć przeciwko temu samemu przedsiębiorstwu nie więcej niż jedno postępowanie w sprawie naruszenia. Z tego powodu ani EBC, ani właściwy krajowy bank centralny nie podejmą żadnej decyzji w sprawie wszczęcia lub zaniechania wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia do chwili wzajemnej wymiany informacji i konsultacji.”;

4) art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zależności od sytuacji EBC lub właściwy krajowy bank centralny są, na żądanie, upoważnione do udzielania sobie wzajemnie pomocy oraz współpracy w trakcie przeprowadzania postępowania w sprawie naruszenia, w szczególności przy przekazywaniu informacji, które mogą okazać się istotne.”;

5) po art. 7 dodaje się nowy art. 7a w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Przedłożenie propozycji Zarządowi

1. Jeżeli po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia jednostka dochodzeniowa lub, w odpowiednich przypadkach, właściwy krajowy bank centralny stwierdzi, że na przedsiębiorstwo należy nałożyć sankcję, przedkłada Zarządowi odpowiednią propozycję stwierdzającą, że przedsiębiorstwo to popełniło naruszenie, i określającą wysokość sankcji, jaka ma zostać nałożona.

2. Jednostka dochodzeniowa lub, w odpowiednich przypadkach, właściwy krajowy bank centralny opiera swoją propozycję jedynie na faktach i zarzutach, co do których przedsiębiorstwo miało możliwość wypowiedzenia się.

▼ **C1**

3. Jeżeli Zarząd stwierdzi, że dokumentacja przedłożona przez jednostkę dochodzeniową lub, w odpowiednich przypadkach, właściwy krajowy bank centralny jest niekompletna, może zwrócić akta jednostce dochodzeniowej lub właściwemu krajowemu bankowi centralnemu wraz z uzasadnionym wnioskiem o dodatkowe informacje.
4. Jeżeli Zarząd na podstawie kompletnej dokumentacji zgadza się z propozycją jednostki dochodzeniowej lub, w odpowiednich przypadkach, właściwego krajowego banku centralnego co do nałożenia sankcji na przedsiębiorstwo, przyjmuje decyzję zgodną z propozycją jednostki dochodzeniowej lub właściwego krajowego banku centralnego.
5. Jeżeli Zarząd na podstawie kompletnej dokumentacji stwierdzi, że fakty opisane w propozycji jednostki dochodzeniowej lub, w odpowiednich przypadkach, właściwego krajowego banku centralnego nie stanowią dostatecznych dowodów popełnienia naruszenia, może przyjąć decyzję zamykającą sprawę.
6. Jeżeli Zarząd na podstawie kompletnej dokumentacji zgadza się z ustaleniem zawartym w propozycji jednostki dochodzeniowej lub, w odpowiednich przypadkach, właściwego krajowego banku centralnego co do tego, że dany podmiot popełnił naruszenie, lecz nie zgadza się z propozycją sankcji, przyjmuje decyzję określającą sankcję, jaką uważa za właściwą.
7. Jeżeli Zarząd na podstawie kompletnej dokumentacji nie zgadza się z propozycją jednostki dochodzeniowej lub, w odpowiednich przypadkach, właściwego krajowego banku centralnego, lecz stwierdza popełnienie przez przedsiębiorstwo innego naruszenia lub inną podstawę faktyczną propozycji jednostki dochodzeniowej lub, w odpowiednich przypadkach, właściwego krajowego banku centralnego, informuje przedsiębiorstwo na piśmie o swoich ustaleniach i zarzutach zgłoszonych przeciwko temu przedsiębiorstwu.
8. Zarząd przyjmuje decyzję określającą, czy przedsiębiorstwo popełniło naruszenie, i określającą ewentualną sankcję. Decyzje przyjmowane przez Zarząd mogą być oparte jedynie na faktach i zarzutach, co do których przedsiębiorstwo miało możliwość wypowiedzenia się.”.

*Artykuł 2***Przepisy końcowe**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.